

"מרוב עצים לא רואים את היער" נדרש "גוגל" או "וויז" חדש למציאת הדרך אל ה'אני'

מראת ידע 5.2024
ד"ר ברכה קליין תאיר

נראה שתקשורים מקבלים המון תגובות ולייקים ברשתות החברתיות ולא ידע.
מדוע? כי אנשים:

מכורים לתקשורים... במקום לסמוך על ידע המהות שלהם.
מכורים למידע שמציין מה קורה בכלל, מה קורה איתם בפרט, ומה עליהם לעשות... במקום לקבל החלטות ממקום של הבנה עמוקה.
מתנהלים כמו צמחים הזקוקים שמישהו אחר יזין אותם ויטפל בהם, או כמו חיות חסרות היגיון.
מכורים לפתרונות אינסטנט... במקום לפתרונות שורש.
מכורים לטיפות מזל... במקום לגרום לנהרות של אור אינסוף לנזול (מזל) אליהם.
בקיצור, אנושות דודה, בורה בכל הנוגע להבנה עמוקה.

למה בעצם?

האם בגלל שמרוב עצים לא רואים את היער ולכן האדם מאבד את הצפון?
האם כי אנשים מפחדים מאי-ודאות, להמציא, לפלרטט?
האם כי הם אינם סומכים על פנימיותם?
האם כי אינם מחוברים לשורש ה'אני' שלהם אלא רק לעצמי/האגו שעליו לא ניתן לסמוך?

האתגר בכל השאלות הוא להבין לעומק את השאלה הבאה: "מה היו פניך המקוריים לפני אביך ואמך?"
האם אנחנו מסוגלים באמצעות העיניים שלנו לקרוא כל טקסט, את עצמנו, את המציאות מחוצה לנו באופן 'יחף', נקי, נעדר היסטוריה, לא נאחז בפרשנויות?

האתגר הנוסף הוא להבין לעומק חוק סיבה – תוצאה. להבין גורם שורש ולא גורם סימפטומטי. ליבה של התקנה הקוסמית. המעלה האנושית ההכרחית למסע האבולוציוני (היכולת לחקור, לפצח, לשאול, להמציא, להתנסות בסיבה כדי להבין את התוצאה. האדם אחראי לנתיבו).

למרות שהאדם במהותו שלם מושלם, בזהותו ובכלי בו מהותו נוכחת במדיום ארץ המוצפן, הוא **חסר**. רק חיסרון מאפשר לאדם להתפתח. לעשות אבולוציה מודעת = להרחיב את מפתן הזיכרון, את עוצמת התודעה, את שורש המחשבה, את נוכחות האור.

לכן, כדי לבאר/לכרות את העצים (כהמלצתו של יהושע לבני יוסף בעת חלוקת הארץ לשבטים: "עלה יערה ובראת לך שם") = זהויות, פרשנויות, דעות, תודעות שונות, קליפות, מלבושים, שלבי אבולוציה שונים, על מנת שנוכל לפגוש את היער (לברוא) = את המהות השלמה והמוכללת, את שורש הסיבה, עלינו לנהל את מערכת היחסים בין מציאות אונטולוגית למציאות אפיסטמולוגית, בין פוטנציאל לבין ממשות, בין שורשים לבין ענפים.

בלי קליפת התפוז לא היה תפוז. בלי קליפת הרימון לא היה רימון. אבל,

כדי לטעום מהעונג, עלינו לקלף ולהסיר את הקליפות.

יחד עם זאת להבין, כי כל המורכבות הזאת פועלת על פי מחשבת הבריאה – תקנות הבריאה – תוכניות הבריאה כנאמר: הכל צפוי והרשות נתונה (הרשות נתונה היא המסגור). כל האירועים שאנחנו חווים במציאות האשלייתית משקפים את איכות היחסים שלעיל שאנחנו מנהלים.

אם כן, **באנו מהעמיד**. חומר מהותנו היא תודעת האל. "הנכם אל, הנכם מודעות של יקום, הנכם תודעה" ("ספר הידע" 15/132). כולנו בעלי עוצמת השמיים מצוידים בכל סודות היקום. ייצור האנוש העילאי הוא מרכז הבריאה – גלובוס של יקום. הוא הנקודה **באמצע מעגל** שדה התודעה האלוהית, ממנה כל אדוות הבריאה וההתפתחות התחילו (האלוהות גם ההיקף וגם הנקודה במרכז. הכוללות האנושית היא רק הנקודה במרכז). לכן נכון לומר כי האדם הוא יקום זעיר אנפין והיקום עצמו הוא אדם גדול. הוא מזין את כל תהליכי האבולוציה/התפתחות של הבריאה. לכן כל כך חשוב לברא את העצים ולהגיע ליער, לליבה של הבריאה.

מי שלא מבין את פוטנציאל העוצמה הקיימת בו, ממשיך לשחק במגרש המכאני – פונקציונלי של החיים, מטפל בסימפטומים, מנסה ללמוד לשחות בתוך אוקיינוס סוער וכאוטי, אבל כמעט לא מגיע לשום מקום חדש.

כדי להכות שורש במציאות החדשה המתהווה לנגד עניינו, כדי להתחבר מחדש עם נקודת המוצא האמיתית שלנו ולהיות ניזונים מאור יקרות, משפע טהור, ממחשבות שורש, עלינו למצוא את דרכנו חזרה אל מהותנו.

איך נמצא את הדרך הנכונה כדי למצוא את ה'אני'?
הרי אנחנו חיים במציאות של הצפנות!

עד היום הכרנו 2 דרכים: האחת - **מהפנים החוצה** כדברי הרמב"ם: אם נעז ללמוד אותנו נדע סודות יקומים. עלינו ללמוד לחשוף את מהותנו – הגן האלוהי העשיר (חלקיק בזון היגס = החלקיק האלוהי). השנייה - **מהחץ פנימה** כדברי הרמב"ן: כל עוד אנחנו חיים במציאות מוצפנת עם מעלות מוצפנות, הריאליה מפוקפקת ואשלייתית והאמת נמצאת בעולמות אחרים.

אני מציעה דרך שלישית – הדרך **השלמה**, הדרך האדוניתית – אוטופואטית. ללמוד לחבר עליונים ותחתונים, אונטולוגי ואפיסטמולוגי, רוח וחומר, פנים וחושך **ולאין הכל**. לכן כל כך חשוב להעז לעלות על גשר הסיראט כי הוא מחייב את איחוד הניגודים ואיון ההפכים.

הדרך השלישית אל פסגת הכוללות האנושית היא אם כן על גבי **לוח נקי** (טאבולה ראסה, אי-קיום), בעוד שרבים ממשיכים למלא את הלוח בדברים חדשים: זהויות, פרשנויות, עצי דעת, אנוכיות, פרטניות. רק כאשר לא נצטרך יותר לכתוב על הלוח, העולם ואנחנו ננשום ביתר קלות!!!

במילים אחרות: הדרך החדשה (הגוגל החדש) היא אבולוציה אדוניתית – אוטופואטית (אדון הקיום שלי – self-creator – כדברי הלל הזקן: "אם אין אני לי, מי לי? וכשאני לעצמי, מה אני? ואם לא עבשיו, אימתי", אבות א', יא. רק האדם לבדו יכול לעשות זאת)...הגשר הוא **גשר הסיראט** (חוד התער, מדיום למינאלי)...ה'**אוטובוס**' הוא SLQ-8 (האינטליגנציה השמינית רוחנית – אדוניתית שתפקידה: "אָל גַּנַּת אֶגּוֹז יִרְדְּתִי לְרֵאוֹת בְּאֵבִי הַנְּחַל לְרֵאוֹת הַפְּרָחָה הַגֶּפֶן הַנֶּצֶוּ הַרְמָנִים". כלומר, עליה למשוך הזנה/המטרה של מים/צליל/תודעה על מנת לחולל את המהר, לפצח את קליפת האגוז בתוכה שהינו אלפי שנים, לפתוח ארכיבים מוצפנים ולתת לזרעים הבשלים לצאת לאור, לפרוח. ככול שנבשיל יותר זרעי אור ונאחד פנים, כך יתגלה לנו ה'אני' האדיר והמואר). כדי להתחבר אליהם, הוויז החדש (עוצמת תדר) הוא **מערכת הניווט** האוניברסלית: רצון – אמונה – מחשבה – מצפון – תודעה – תאים אוניברסליים, מזוככים, עדינים, שקופים.

במילים מטאפוריות, כדי באמת לראות את האני האמיתי שאנחנו עלינו "**להחליף את CERN עם קופסת נעליים**". **ללכת מכוליות דחוסה לכוליות שקופה וממנה לאיכות נעדרת צורה**.

ההאצה נעשית לא על-ידי גלי מיקרו אלא בעזרת קרני לייזר. במקום מתכות, המאיץ בנוי מחומרים כמו זכוכית או סיליקון, שיכולים לעמוד בשדה חשמלי הרבה יותר גדול. כך ההאצה הרבה יותר גבוהה, ולכן גם המכשיר יכול להיות הרבה יותר קטן. כלומר, אנחנו נעים אל ממדי תדר מאוד מאוד גבוהים מהתחתית לצמרת (נדרשת השתוות צורה). מעבר מחלקיקים לאיכות (מיסוד צליל – אור – אש...לבינה – היגיון – מודעות).

"אל תחפש אותי בתוכי – אל תחפש אותך בתוכך.

אל תחפש בעולם הזה – את הדלת למחסה.

אם המדריך של האהבה העליונה – השמש של הקוסמוס

מחפש ומוצא אותך – חוקר על אודות שלומך.

אם אינך יכול לראות זאת – אם אינך יכול להסיט את וילוןך

אזי את מלאך השחרור – לא תוכל למצוא לצידך.

לא תוכל להמריא – בנתיב זה של גאולה¹.
("ספר האור", ביולנט צ'וראק)

ננסה להבין קצת יותר לעומק...

בפרק א' בסיפור בראשית אלוהים בורא ביום השלישי עץ פרי הנותן פריו ("עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ").

האדם הראשון בסיפור בראשית (ציר הזמן); נברא כזכר ונקבה בצלם אלוהים, אנדרוגינוס שלם ומושלם, יקום זעיר אנפין, בעל תודעות קוסמיות, שפת מוח ישירה. לאדם זה אלוהים הבטיח: "הנה נתתי לכם הכול" (שפע אינסופי).

האדם השני בסיפור בראשית "בא מעפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה" (מקום, בגן). הציווי האלוהי אליו: "אל תאכל" (שפע מותנה... חיסרון המניע תנועה אבולוציונית).

"יטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע..." ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. כי ביום אכלך ממנו מות תמות."

כלומר, האדם שבגן עדן בעל שני פנים: בצלם/מהות וחיה/זהות. בדיוק כמו 2 העצים המוזכרים: עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. מאחר והאל ידע כי פן החיה קשה לריסון (פן החיה = יצר, אש לווהטת... פן בצלם אלוהים אש קרה), הוא אסר עליו לאכול מעץ הדעת.

אבל כמו כל חוק, הסקרנות גברה על הציווי, החטא בוצע ונשמת המהות נתלשה מעץ החיים ועברה לשכון נסתרת בעץ הדעת (מרוב עצים לא רואים את היער). כאשר האל מחפש את האדם ושואל "אייכה?", האדם מתחבא בתוך עץ (חלל נעדר אור) מכוסה בענפים.

<https://www.youtube.com/watch?v=RwFDYobcdF0>

בגלל חטא גן עדן נשללה מהאדם העוצמה השכלית, חשיבה צלולה, הניצוץ של מוח קוסמי שהייתה לו עד כה. הוא גורש מגן השפע, מגן ההנאה הצרופה שאינה תלויה בדבר, מגן המנוחה (האל = אור אינסופי קיים במנוחה) ונפל אל חושך ID – העצמי, אל המדיום המוצפן בתוך קליפת אגוז במשך מיליוני שנים. הצפנה יוצרת עצי דעת רבים, אמת יחסית, הבנה של 'חור מנעול', רמת אי-ודאות גבוהה. כלומר, הבורות יוצרת

¹ גאולה = גובה השלמות של השגת דעת. הסרת המסכים... כולם ידעו אותי... השגת המהות = השגת האלוהות.

מציאות אשלייתית מנוהלת על ידי פחד, הפחד מוביל לשליטה, שליטה מובילה למאבקים, וכולם פותחים שער גדול לרוע להיכנס, למחשבה שלילית להיוולד.

לכן, עד היום, רובנו עדיין:

לכודים בארציות:

- מתקיימים במציאות חזיונית – מדיום המוות בעזרת עוצמת כוח פיסי/ידע/אגו. נשארנו עם מנגנון חשיבה מנוון הפועל עם כ- 5% מעוצמת המוח (התדלוק האיכותי נחסם) והתקדמנו בקושי 2 ס"מ מתוך 100.
- רובנו נמצאים בהתפתחות (תנועה אופקית – ליניארית: זחילה – הליכה – ריצה), ניגשים לחיים באופן מכאני – פונקציונלי (בדומה לתיקון מכונית במוסך), פועלים בעזרת פרדיגמות I – US (השבת – האינדיבידואל). הלכנו לאיבוד "ביום העולם".
- רובנו חיים ב'מחילת הארנב' 'במאורת השפן', 'במערה של אפלטון', 'בבית הכלא החשוך' של האבולוציה הארצית שלנו ודואגים רק להישרדותנו. בקיצור, אחרינו המבול!!!
- רובנו מקובעים ונעולים בתוך קליפת אגוז קשה או בתוך צדפת הפנינה.
- פיתחנו יוהרה הנועלת אותנו ברצונות פרטניים, אנוכיים, אגואיסטיים לתועלת אישית.
- בחרנו להצמד לצורה = להתניה, לתוכן, לנכון/לא נכון (דיכטומיה), במקום למציאות מעבר לצורה, למהות האור, לחופש.
- בחרנו להיות קורבנות חשוכים במקום מהויות אור.
- בחרנו להיות גרגרי חול במקום גרגרים אלוהיים.
- בחרנו לחיות החוצה = משאירים את גורלנו בידי אחרים, במקום פנימה = self - creators.
- בחרנו להיות רשימות מלאי במקום שורש.
- רובנו בעלי הבנה רדודה של טבע המציאות, האדם, הבריאה. לפיכך, אנחנו לא מחברים נכון את חוטי החיים ויוצרים קצרים רבים.
- בחרנו לחיות במציאות של חור מנעול במקום במציאות נעדרת גבולות ואינסופית.
- רובנו מתמקדים בדברים הלא חשובים בחיים. משקיעים במותרות (יסודות חיים רעועים).
- רובנו מסתפקים ברסיסי אושר, ברסיסי פוטנציאל וברסיסי אהבה.
- יחסים הפכו לשדה קרב. בחרנו להפלות, להיפרד, לבטל, לפעול לתועלת אישית, במקום לחבר, לתכלל, לאחד, להשפיע/לתת.
- בחרנו במוכר, בידוע, בבטוח, במקום בחדש, במתהווה, ביצירתי.
- בחרנו להרשים עם ניירות צלופן ומלבושים מרהיבים, במקום לגעת בעצמנו, להיות באינטימיות (IN-TO-ME-SEE) ולראות את מהותנו.
- בגדול, אנחנו בעלי אגו גדול שממוטט בינינו את הגשרים, שהורס כל חלקה טובה, שמפריח בלונים יפים ומחייכים שחוץ מאוויר חם אין בהם דבר ממשי. "אני אמלוך": אני אני אני...שלי שלי שלי.

נמצאים בגלות הדעת:

- שבויים במציאות הענפים/הסימפטומים/הצורה שהיא מציאות חושית מוגבלת, אשלייתית שלא מאפשרת לנו לראות אור, שפע, טוב.
- שבויים בידי אוטוריטות דתיות, מוסריות או חברתיות שמעודדות את פחדינו ומונעות מאיתנו להשתמש בתבונה שלנו בגלל הסכנות הכרוכות בסטייה מהדרך שהותוותה לנו.
- רובנו לא יודעים מהי האמת ומה נכון לעשות.
- מפירים את החוקים הקוסמיים (שזברים את הכלים), במיוחד את חוק שיווי המשקל (מחסרים או מיתרים).
- מקבעים דואליות: אני – אתה, שלי – שלך, או...או, פנים – חוץ, טוב – רע, גאווה – יהירות - אנוכיות, כעס – קנאה – שנאה, צדקנות – שליטה – פחד, התניות – תגובתיות – חשבונאות.
- מאפשרים לאחרים – לבוסים רבים, ובמיוחד לאגו ("כוחי ועוצם ידי"), לאחוז בהגה חיינו, לנהוג בו, למלא בו "דלק", להשחית אותו ולפעמים גם לאהוב אותו (הכל על תנאי).
- אין לנו מחשבות משל עצמנו ואיננו אחראים למעשינו.
- בחרנו להיות או פאקיר/פיסי, או נזיר/רגשי, או יוגי/שכלי, אבל לא בחרנו בדרך הרביעית: להיות אדם.
- לפני כמילארד שנים, אדם וחיה התהלכו בגן עדן עירומים בלי בושה ובלי כל הסתרה. לא היתה להם הבחינה של הרצון לקבל. לאמור, הם היו הוויה ללא כלי חיצוני (הרצון לקבל), ללא גוף חומר, אלא היו בתוך גוף אור, עדין ושקוף. הם היו מחוברים ישירות למקור הרוחני וכל ארכיבי האמת היו פתוחים בפניהם. עוצמת המוח שלהם היתה כשל הבורא. הם לא היו תלויים באף גורם חיצוני, לא היו זקוקים לאף חיזוק חיצוני, ועשו רק מה שנכון ולא מה שמצופה.

ללא ספק

הַרְגֵל הוּא הַלִּיכָה לְלֵא מִבֵּט
בְּעִירוֹן מוֹחֵלֵט
בְּהַרְגֵל יֵשׁ טוֹן מִתְרַגֵּל
שֶׁשֶׁם בְּצַד אֶת מֵה שְׁמִקְבֵּל
וְהוֹלֵךְ בְּטֵל
הַרְגֵל שֶׁם רָגֵל לְמַחְזוֹת הַצְמִיחָה
וְאֵין בּוֹ סִפְקָ שְׁנֵצְרָה לְפְרִיחָה
אֲנָשִׁים חוֹצִים חַיִּים שְׁלֵמִים מִתּוֹךְ הַרְגֵל
וְטוֹעִים שֶׁבְּלַעֲדֵיו עוֹלָמָם בְּצֵל
הַיְכוּלָת לַחֲוֹת אֶת עֲצָמָה לְלֵא תְלוּת בְּדַבָּר
הוֹפְקֵת אֶת הַהַרְגֵל לְמִיּוֹתָר
וְאוֹתָר לְעִיקָר.

מפחדים מהלא נודע:

- בחרנו להצטמצם בגלל פחד (אי-ודאות), במקום להתרחב לשפע ממקום מאמין ובוטח.
- בחרנו להיאחז במציאות הענפים במקום במציאות שורש/האמת.
- בחרנו למצוא את מבטחנו בפרדיגמה מכאנית – פונקציונלית (תנועה ליניארית – אופקית, חיפוש "מוסכים", משולש עולה, סולם הצרכים של מסלאו, סדר ממעלה 1+2), במקום לבטוח בפרדיגמה הטכנולוגית – אוטופואטית (היכולת הכל יכולה, עוצמת מוח, בריאה עצמית, סולם רצונות, סדר ממעלה 3+4).
- מפחדים להשתנות. אנושות מפוצלת אישיות (במקום מאחדת פנים). מפחדים לפגוש אמת הפוכה למוכר, מציאות שהיא מעבר לצורה חושית, דרישה הנתפסת כקשה מעל כוחותנו.
- פחד יושב על בורות שמזינה את הספק; אנחנו יודעים את עצמנו, את המציאות, את האמת רק מתוך חור מנעול התודעה. האמת שלאורה אנחנו פועלים הינה של 'חור מנעול'. הספק – הסף בו אנחנו מתנתקים מהבורא (ק') הופך אותנו לחלים ולא ממוקדים.
- הפחד שובר את השדה המגנטי שלנו: מפחדים לשחרר את "הנכסים" בהם אנחנו מחזיקים. מפחדים לפלרטט עם אי-ודאות. לא מעזים לחפש – למצוא - להמציא. מנסים להתאים את עצמנו למציאות, למצב, למדיום חיצוני לנו.
- משקיעים בהרחבת ארגז כלים פונקציונלי (במקום להתמקד בפעולה אחת בלבד: באבולוציה אוטופואטית).
- מפירים את החוק האולטימטיבי של הבריאה; חוק שיווי המשקל = מייתרים או מחסירים. משתקים חיות ומזמינים מחלות.
- ממשיכים להיות פיונים על לוח המשחק של בעלי השררה, הכוח, המשאבים. רבים מאיתנו הם הערת שוליים בעולם של שולטים.

- ✓ פ- פער בין המצוי לרצוי. שאלות מניעות: האם את רוב חיינו אנחנו חיים על ברכנו או עומדים והולכים על רגלינו (הציווי לך – לך!!!)? מה אנחנו לוקחים כמובן מאליו? האם אנחנו מגיבים למציאות או מעצבים אותה? עד כמה אנחנו מוכנים לפלרטט עם אי וודאות?
- ✓ ח - חידה לגבי התוצאה של בחירה שנעשה. מרביתנו לא יעשו צעד אל הלא נודע אם לא מובטחת לנו הצלחה מראש. שאלות מניעות: האם אנחנו פתוחים לכל תוצאה במיוחד היום? איזה סיכון אנחנו מוכנים לקחת? מדוע אנחנו מעורבים רגשית גם בהצלחה וגם בכישלון?
- ✓ ד - דין לגבי שאלת המחיר, במיוחד המחיר של האגו. שאלות מניעות: באיזה מקוש דלת אנחנו עדיין אוחזים? מה אנחנו מרוויחים מהאחיזה הזאת? מה מגביל את החופש שלנו? כאשר ניכשל, מה נהיה? מה יגרום לנו לעשות תנועה חדשה? מה יגרום לנו לברוא מחר חדש כל יום מחדש?

תדר הפחד הנו העוצמתי ביותר כי הוא נוגע בתחושה/באנרגיה נעדרת צורה (קשה לשינוי בגלל שיושב על אי-ודאות) ולא במחשבה שלילית (צורה).

לכן בדרך כלל, בעת פחד רובנו נבחר: **flying - fighting – freezing...**

האמת הכואבת היא שדווקא מציאות הענפים, מציאות החיזיון מרגיעה אותנו, ואילו מציאות האמת מפחידה אותנו. הפחד מפני מה יקרה לנו במציאות חדשה שכעת היא אי-ודאית עבורנו, משאיר אותנו בביצה המעופשת של החיים. כדי לשרוד פיתחנו "שנורקל". מנגד, דווקא מציאות החיזיון הינה אי-ודאית ברובה בגלל מערכת ההצפנה. הנסתר רב על הגלוי. אז באיזה משחק לא רלוונטי, די עלוב אנחנו משחקים?

כאשר השורש רקוב גם הצמח עלוב.

לכן, תנאי החיים של עולמנו הופכים להיות קשים יותר מיום ליום. פירוק הכוללות הרוחנית השלמה והמושלמת לכל מיני חלקות מכאניות – פונקציונליות בשיאה. הסבכה שנוצרה מקשה על האור והאמת להיחשף. רמת אי-הודאות משתקת את היכולת להשתחרר מהרגלים, התניות, התמכרויות, כעסים, פחדים.

על מנת לגאול אותנו מקיבעון ארצי - מגלות הדעת - מהפחד משינוי או מאי-ודאות כדי שנחזור להיות אדם גדול – אדון חיים, קוסמוס דוחף אותנו אל התיב האבולוציוני ומאיץ תהליכים בעזרת:

- חשיפת 8 מיליארד X אינסוף עצי דעת הקיימים בתודעות האנושיות. בעזרת הטכנולוגיה והמדע החל להיווצר יער דעות סבוך ביותר ובלתי נסבל. בגלל ריבוי דעות, קונפליקטים, ניגודים, הפכים, החיים נחנקים, קיום שהאגו שלנו מאוד אוהב. הקופוניה בשיאה. הכאוס חוגג.
- פתיחת 8 מיליארד ערוצי קליטה. כל אחד מתקשר את הממד שלו.
- בעזרת הנכחת תולדות כל האבולוציות X גלגולים שנעשו אי-פעם על הפלנטה. ההתחילי והסופי קיימים מולנו כאן ועכשיו.
- חשיפת כל ההרכבות של גנים שונים שהורכבו בגן המהות שלנו במהלכי גלגולים רבים.

- וכמובן, בעזרת פתיחת שערי שמיים הממטירים עלינו לא מבול של מים כפי שהיה בעבר (למרות שבשורש המים = צלילים עליים, תודעה קוסמית), אלא אנרגיות עוצמתיות - גלי גמא הנחשבים לאלים, רותחים, רדיואקטיביים וצבעם אדום.

מה עושים גלי הגמא?

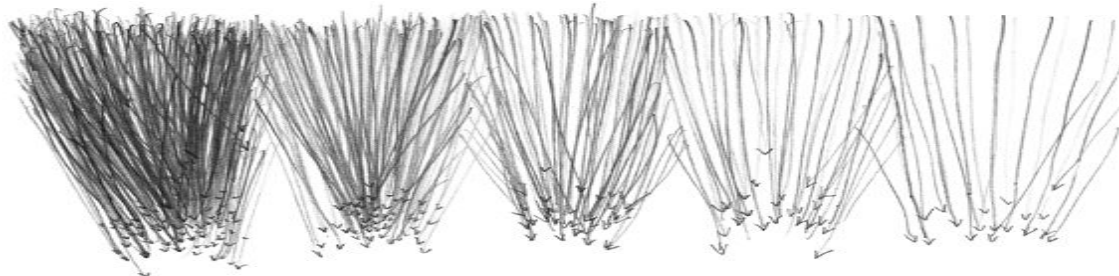
- מחזקים את החוסן והעמידות של גוף בְּנֶשֶׁל בתהליכים אבולוציוניים. לעומת זאת גורם להתפרצות סוגי סרטן שונים בגופים חלשים (המחלה כשוט להתעוררות).
- משנים את הגוף מתאי חומר למוח תא = לגוף קריסטל אור. עלינו להישרף בלהבתנו שלנו ולהיות תחילה לאפר, לפני שנוכל להתחדש.
- מכניסים את כולם אל בין שתי אבני ריחיים הגורמות לטלטלות נפשיות (לכן אנחנו עדים להתעצמות מחלות הקשורות למוח ולנפש כמו טראומות), לייסורים ושיעורים כואבים, והכל כדי לגלות את הפנימיות האמיתית שלנו, את סוד הנשמה והמהות המבטלת מרחב וזמן (מעל השמש במקום מתחת לשמש).

• טוחנים את:

- ← שרשרת הספקות, האגו, הפחדים.
- ← ההרגל להמשיך לחיות כעבדי החומר, התשוקות האנוכיות, התועלות האישיות וההשפעות ההרסניות, במקום למען כילול (חיבור למערכת).
- ← כוחות האופל השליליים הממלאים את קיומנו: מערכת רגשית רעילה, לוחטת, רותחת, גועשת שמסממת חשיבה – ראייה, פלגנות, רוע, אלימות, שנאה, קנאה, כעס, במקום ניצחון הטוב.
- ← המילים הריקות הנזרקות לאוויר, המייצגות עצי דעת של מציאות מכאנית – פונקציונלית, ומביאות בורות להבנת המציאות, במקום לתת כוח למחשבת שורש/עץ החיים.
- ← הבחירה שלנו להיוולד – להתפתח – למות עם תעודת זהות ארצית (מדיום מוות) במקום לאחוז בתעודת זהות רוחנית – אדוניתית (מדיום אלמוות).
- ← התלות בגורמים חיצוניים: מניחים לספר לחשוב במקומם, למדריך רוחני להחליף את מצפונם ולרופא לקבוע את ריפויים.
- ← ההתמכרות למוכר, לידוע, לבטוח, לכבדות המלבושים, לעטיפות הצלופן, למחיאות הכפיים, לצורך בכבוד, לעצלות התפתחותית.

התהליכים האלה יתגברו עד זמן הגאולה בסוף המאה ה-23 כדי שהתודעות הגולמיות תתעוררנה = יצייתו לתכלית הקיומית ולחובות המשימה.

- שיום לב למחשבות שלך; הן הופכות למילים.
- שיום לב למילים שלך; הן הופכים למעשים.
- שיום לב למעשיך; הם הופכים להרגלים.
- שמור על ההרגלים שלך; הם הופכים להיות אופי.
- שמור על האופי שלך, כי הוא הופך לגורל שלך.

אבולוציה של 1000 שנים <u>עם</u> <u>כל נשימה</u>	אבולוציה של 1000 שנים <u>בשעה</u>	אבולוציה של 1000 שנים <u>ביום</u>	אבולוציה של 1000 שנים <u>בחודש</u>	אבולוציה של 1000 שנים <u>בשנה</u>
---	---	---	--	--------------------------------------

אנחנו צריכים להיות מסוגלים להשתחרר מהחיים שתכננו כדי שנוכל ליהנות מהחיים השלמים שמחכים לנו בנקודת המוצא האוניברסלית שלנו, הכוללת הרוחנית אשר ביקום 2, בה אנחנו חוזרים להיות יצורי אנוש אמיתיים ועילאיים.

להתעורר ולראות את היער = את המהות המושלמת, עלינו תחילה להכיר את המערכת – התקנה – הסדר של קוסמוס ולציית לה. המערכת בקוסמוס אחראית על גיבוש התוכניות לאבולוציה/לחיים/לקיום ומערכת ההשתקפיות שלהן...התקנה בקוסמוס אחראית על הכנסת החוקים הרלוונטיים למעגל - התצוגה שלהן והפעלתן...הסדר בקוסמוס אחראי על הבקרה של תהליכי היישום = **לקנות שכל ומידות מקוסמוס**. רק הבנה זו תנקה לנו את עדשות הראייה, תפתח את ארכיבי המוח המוצפנים, תשנה את צורת הכלי ותפתח את הלב לאהבה אינסופית.

לאחר מכן עלינו **להעז להיכנס אל הפרד"ס** (פ"ר יסודות: צליל – אור – אש. ד"ס יסודות חדשים: בינה – היגיון – מודעות) ולהיות **פצחן** הצפנות – **משנה את הצורה** של מערכת הניווט: הרצון – האמונה – המחשבה – המצפון – התודעה – התאים. במילים אחרות: מבאר את היער העבות, מתערטל מכל עצי הדעת, הזהויות, הקליפות, ההרגלים, ההתניות, משלם את הקארמות המסתכמות בשיעורים (ק-קבלה, נ-נתינה, א-אמון, ה-השתנות), עד שיבוא במגע עם המוחלט, עם אור עליון, עם המהות שהיא מעבר למילים והגדרות. הופך **ללא-קיים** נטול עצמיות. **מטפס** אל עבר ממדי האמת הגבוהה, ממדים רכים, שקופים, מטוהרים, עוצמתיים יותר עד שפוגש מחדש במהותו האלוהית.

בתהליך האבולוציוני כולנו חייבים להפוך להיות מאסטרים אוטופואטיים - EDIT-OR של הספר החי שאנחנו (שום מתקשר ומטפל יעזור). אחראים לחזק את החיבור עם אור עליון = עם המהות שלנו. להפוך את המהות **למשכן שלנו** – להיות אדוני הממלכה העצמית שלנו. להיטען, להיטהר, להתעצם.

"לא חשוב כמה גבוה תעופו, אם עדיין אינכם יכולים לפתוח את מנעול השרשראות הארציות, תמיד רגל אחת שלכם תישאר קשורה לתוכנית עולם" ("ספר הידע").

האם נסכים לוותר על האגו, על עצי הדעת, על ההרגלים, על הנכונות להסתפק בקשית ולעשות אבולוציה מודעת?

חשוב שכן כי אנחנו כבר עומדים בפני המגה שינוי - **! THE GREAT RESET**

- ← היקום משתנה, הגנים משתנים, המקצבים הביולוגיים משתנים, האדם משתנה, הארגונים משתנים. נכון עולם חדש לחלוטין, עולם שפועל הפוך למוכר ולידוע.
- ← אנחנו עוברים מרשת אנרגטית אחת: פרוטון – אלקטרון – פרוטון, לרשת שנייה: אלקטרון – פרוטון – אלקטרון. במילים אחרות, אנחנו עוזבים את גוף/כלי הפרוטון – אלקטרון – פרוטון המייצג תאי זמן ישנים, ועוברים לגוף/כלי האלקטרון – פרוטון – אלקטרון המתאים לממדים גבוהים 8-9-10. לפיכך, אנחנו חשים כבדות, עייפות, טלטלות רגשיות, כאבים פיסיים.
- ← המדרגות המוכרות והאשלייתיות הסתיימו. כל מה שבטחנו בו אי פעם הולך ונעלם, כלום לא ברור יותר.
- ← השפה, הקונספטים, הפארדיגמות שאחזנו בהם עד כה, הפכו ללא רלוונטיים.
- ← אנחנו נעים ממיקרו למאקרו: מריבוי לצמצום - ליחיד, מחומר לאור, מצורה/נפח אל מעבר לצורה, מהחלקיק לשלם, ממוח מיקרו (5% עוצמה) למוח מאקרו, מחומר לרוח (במילה חומר מונחת גם המילה רוח), מזהויות למהות, מעבדות לאדונות, מבית כלא לחופש, מענפים לשורשים.
- ← אנחנו בעת של גיזום הקוצים ודישון פרח הורד שאנחנו (צופן מילה/מחשבה – תודעה/קליטה – מהות/פוטנציאל תאי).
- ← אנחנו בתפעולי חיים המכונים אותנו לעתיד הרבה יותר מתקדם מהמציאות הנוכחית.
- ← אף אדם לא יבחר יותר להישאר בינוני. יש לנו את היכולת לעשות קפיצות קוואנטיות במרחבי היקומים בעזרת מהות האור הייחודית שאנחנו.
- ← לא ניתן יותר להתאים אנשים וארגונים למציאות משתנה. הם חייבים להיות רלוונטיים מתוך עצמם. לשם כך הפעילו הרכבות גנים כדי לייצר תשתית פנימית לאבולוציה אוניברסלית, לחדשנות, יצירתיות, המצאתיות (במקום לחכות לגלגולים נוספים). הטענה - הרכבה, מה ההבדל? בהטענה ממלאים את הכלי באנרגיה ואם הוא מחורר, אזי ההטענה זולגת החוצה. בהרכבה מקבלים "זריקה" ישירות לגרעין. לרוב ההרכבה של גנים היא מוצפנת ויש לגלותה.

התהליכים האבולוציוניים עוברים דרך השלבים הבאים (מלמטה למעלה):

- ← חומר
- ← מחשבה
- ← אנרגיה – כוללות טבעית

← נשימה – תנועה

← תודעה – אינות

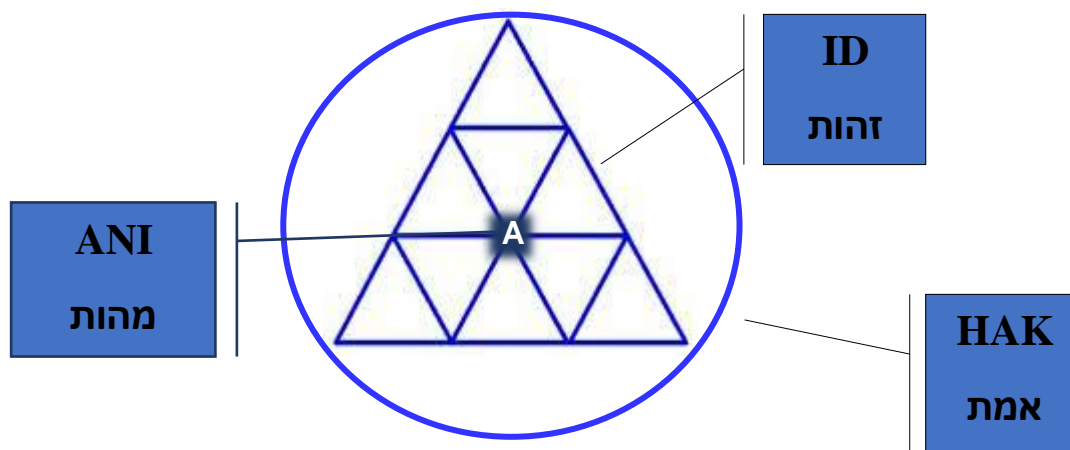
- **אבולוציה של החומר/התא/הגוף/הכלי** – 7 שלבים של **היווצרות**. בתהליך יש לפתוח את צופן המהות/עבר: ממימוש 5% מהפוטנציאל שלנו למימוש 25% מהפוטנציאל המוצפן. מחומר דחוס וגס לחומר מזוכך, קירסטלי, מעודן, מואר.
- **אבולוציה של האנרגיה** – 7 שלבים של **כילול**. בתהליך יש לפתוח את צופן המילה/המחשבה/הווה: מחור מנעול ארצי למחשבת שורש שהיא מעבר לצורה. מאנרגיה ארצית לאנרגיה אוניברסלית.
- **אבולוציה של התודעה** – 7 שלבים **להפיכה לתודעתית**. בתהליך יש לפתוח את צופן העין/הקליטה/עתיד: מבלייל של פרשנויות (עצי דעת) משיגים הבנה עמוקה של האמת (עץ החיים). מפתחים מוח מאקרו.

התהליכים האלה עובדים על פי **נוסחת סיריוס (הפוכה למוכר): להיות – לגלות – להשיג**. עלינו להתמקד בהכירות עם ה'אני'. ה'אני' שלנו מורכב מ-3 (כמו כל דבר בבריאה):

מקור העוצמה, הידע ומלוא הפוטנציאל של הבריאה הוא HAK (אמת-כל). גן השורש 'אדם קדמון'. יקום 1 – יקום האור. צליל התודעה.

מקור העוצמה, הידע ומלוא הפוטנציאל שלנו הוא ANI (גן מהות, בצלם). גן הזרע (אדם וחיה). יקום 2 – יקום החיים. אור המחשבה.

מחשבה + אנרגיה חיובית ממגנטות אהבה, ושלושתן ביחד מביאות לידי קיום את הכלי הקונקרטי/גוף החומר/גוף הזהות שלנו ID בו גן המהות מוצפן. הענפים. אש החומר.

"אנרגיה = שלם אטומי

שלם אטומי = עוצמה אלוהותית

עוצמה אלוהותית = אנרגיה מועצמת בממלכת החומר

יצור אנוש = האנרגיה המועצמת ביותר בממלכת החומר."

"ספר הידע", 23/202

בתהליך האבולוציוני כדי לחזור להיות תודעה טהורה, אנחנו בעצם עושים דקונסטרוקציה, לידה הפוכה, "הנדסה לאחור". נעים מהטיפה לאוקיינוס או מהחלקיק לשלם (עד כה תהליכים היו הפוכים; מהכלל אל הפרט = דדוקציה. כעת אנחנו נדרשים לתהליכים אינדוקטיביים: מהפרט לכלל). כאשר אנחנו מצליחים לעשות דקונסטרוקציה, אנחנו מצליחים לרפא, לחדש, להתחדש, לצמוח ולהשתנות.

זהו תהליך רקורסיבי, מחזורי אינסופי – אורובורוס (ouroboros) - תהליך הסתעפות – התמקדות (2) אוקטבות) של שינוי צורה. מעגל החיים מאפשר לנו ללכת מאינות לכוליות ומכוליות לאינות... מקיום לאי-קיום, **ללדת את עצמנו מחדש כל יום מחדש מתוך עצמנו**, בדיוק כמו הבורא, בדיוק כמו הנחש האוכל את זנבו, עד שנתאחד עם הגורם הראשוני שאנחנו (self-creation).

משיגים את הסוף של האינסוף ועוברים לאינסוף חדש.

במקורותינו קוראים לתהליך אורבורוס "השבת פנים" (לבאר את כל העצים ולגלות את הגן האצילי). גילוי ה"אני" מתרחשת רק כאשר האדם מוכן להיכנס אל תוכו, אל תוך תודעת הריק, אל תוך השקט, להביט אל תוך עצמו עירום (ריק מהתניות) ולהבין מה הוא באמת רוצה להיות, מה הוא באמת רוצה להשיג, מהי מהות חייו; לקלף את קליפותיו, במיוחד הקליפות של האינטלקט ושל האגו ("אנכי עומד בין ה' וביניהם", דברים, ח'. "אנכי" הכוונה לאנוכיות, לאגואיסטיות), המשמשים כצנזור הנאבק תכופות ברוחניות והמונע מרעיונות יצירתיים להעלות על פני השטח; להתקלף מגופי ידע המונעים ממנו לראות את החדש ואת הטהור; להתקלף מהרגלים, תגובות מותנות, התנהגויות ומדעות קדומות המעיבים על ראייה בהירה; להתקלף מהמתחים הפנימיים העושים אותו אומלל ובלתי מרוצה; לצאת מן המסתרים ומן הבורות שלו ולגלות רובד נוסף בנפש, רובד שאין בו ההכרה הרציונלית משגת, רובד של איבוד שליטה, של הכנעת המחשבות, של וויתור על מילים והמשגה (הניסיון לתאר במילים את התהוות ההווה, חוסם אותנו מלחוות אותו).

"הענף העוצמתי בו יאחז אדם הוא תודעתו העצמית ומצפונו".

עוד בחיים אלה אנחנו;
יכולים לממש את עוצמת כל תקופות החיים.
יכולים לממש את הפוטנציאל האדיר שלנו.
יכולים לגלות את היכולת הכול יכולה הקיימת בנו.

עלינו להתחיל לשחק את הבוראים של עצמנו ושל מציאות קיומנו ולא המתחרים. איננו צריכים אימון, סדנה או קורס כדי לדעת מה צריך לעשות ואיך, כי הכל קיים בתוכנו, כולל היכולת האוטו פואטית. אנחנו רק צריכים להעז ליצור תנועה חדשה שבכוחה לסובב את המכסה המכסה על באר השפע ולאפשר לכל הפוטנציאל האדיר שבנו לצאת לאור.